

[Poul Thomsen.]

hed til at foretage undersøgelser af, hvor mange af dem, som man med et populært udtryk kalder Koføedklientelet, der var børn af enligstillede mødre eller var skilsmissebørn, og det viste sig, at ca. $\frac{3}{4}$ af dem var kommet ud af det hjemlige miljø, fordi de ikke havde fået den opdragelse af en far og mor, som var vigtig for dem.

Det er derfor et menneskeligt problem, der rejses, men det er også et samfundsmæssigt problem, der rejses, når man prøver at gøre op og spørger sig selv, om man i tilstrækkelig grad tilgodeser hensynet til barnet, når skilsmisse finder sted. Hvis det blev vanskeligere for den ene eller den anden part at få barnet som sin ejendom, om jeg så må sige, så ville det måske også blive vanskeligere for den enkelte at tage det store skridt at gå ind i skilsmisse. Det ville måske kunne komme til at betyde, at den enkelte så mere på sit ansvar, end han har gjort det tidligere.

Jeg kender godt myndighedslovens §§ 24, 27 og 32, og det er i og for sig ikke loven som sådan, jeg har de væsentligste anker at rette imod. Derimod er det for mig at se sådan, at man i administrationen af loven ikke tager tilstrækkeligt hensyn til barnets tarv. Mæglingerne, som foregår enten gejstligt eller verdsligt, tager ikke hensyn til barnet i tilstrækkelig grad. Derfor er det, jeg har stillet det spørgsmål til den højtærede justitsminister: mener justitsministeren, at den nuværende praktisering af myndighedslovens bestemmelser om forældremyndigheden over børn ved en skilsmisse i tilstrækkelig grad tilgodeser hensynet til børnenes tarv?

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Reglerne om forældremyndighed over børn i tilfælde, hvor forældrene ophæver samlivet eller opnår separation eller skilsmisse, findes i myndighedsloven.

Den vigtigste bestemmelse er lovens § 24. Er samlivet ophævet, træffes afgørelse kun på begæring af en af ægtefællerne, medens der i tilfælde af separation eller skilsmisse skal træffes afgørelse. Er ægtefællerne enige om, hvem der skal have forældremyndigheden, skal afgørelsen træffes i overensstemmelse med deres ønsker, for så vidt det ikke åbenbart ville stride mod børnenes

tarv. Man er altså som hovedregel nødt til at følge det, ægtefællerne er enige om på det tidspunkt, da afgørelsen træffes, og kun hvis det åbenbart strider mod børnenes tarv, kan man træffe en anden afgørelse.

Det almindeligste er, at ægtefællerne er enige om, hvem der skal have forældremyndigheden, og at barnet skal være hos den pågældende; men det forekommer, at ægtefællerne ønsker, at den ene skal have forældremyndigheden, men at barnet indtil videre, eventuelt for et nærmere fastsat åremål eller indtil opnåelsen af en vis alder, skal være hos den anden. En sådan aftale kan være rimeligt begrundet og kan derfor ikke uden videre tilsidesættes som stridende mod barnets tarv.

Er ægtefællerne ikke enige, skal domstolene eller administrationen træffe afgørelsen, en afgørelse, som givetvis kan være meget vanskelig at træffe. Der skal herved lægges vægt på, hvad der under særligt hensyn til barnets tarv findes billigt. Det hensyn, man først og fremmest skal have for øje, er altså, hvad der tjener barnet bedst. Ud fra det samme hensyn er det udtrykkeligt foreskrevet i loven, at børn under to år kun under ganske særlige omstændigheder må fjernes fra moderen.

Skønnes begge forældrene lige egnede til at opdrage børnene, og er det godtgjort, at den ene af forældrene væsentlig bærer skylden for samlivets ophævelse, skal den anden af forældrene være nærmest til at få forældremyndigheden. Skyldspørgsmålet kommer altså klart i anden række.

Den afgørelse, som én gang er truffet, kan i henhold til lovens § 32 senere ændres på begæring af en af forældrene, hvis væsentligt forandrede forhold kræver det.

At den én gang truffne afgørelse så vidt muligt må stå ved magt, turde være ganske klart. Ellers risikerer man, at barnet bliver kastebold mellem forældrene.

Afgørelsen om forældremyndigheden træffes, når samlivet mellem ægtefællerne er hævet, af overøvrigheden. Ved separation eller skilsmisse træffes afgørelsen af den myndighed, som skal træffe afgørelse i separations- eller skilsmisssesagen.

De afgørelser, der her er tale om, kan være meget vanskelige at træffe. Det gælder ikke mindst, når en tidligere afgørelse begæres ændret, fordi barnet i længere tid har op-